

Három Mária-ének

I.
Szüreti himnusz

az 1506-ban írott Winkler-kódex margójára

ÉDES ANYA, BÓDOG ANYA, VERÁGSZILŐ SZÍZ MÁRIA,
Tücsöksendből is hangzana, szírommeszből is: ária.
Fényes fésű a hajadban: alkony-sugár; őszi nap van.
Dióként az ember szava kopog éléd, BÓDOG ANYA,
Kék egekig róten ringó szeptemberi rózsabimbó,
ÉDES ANYA, BÓDOG ANYA, VERÁGSZILŐ SZÍZ MÁRIA.

ÉDES ANYA, BÓDOG ANYA, VERÁGSZILŐ SZÍZ MÁRIA.
Barna nádat aranyoz Nap, parti hegyek hullámoznak:
Mennynek s földnek találkája akárha csak ruhád ránca.
Szólót csippent Deded ujjá, ÉDES ANYA, hallelúja!
Fiad fejecskéje mellett méznél édesb füge melled.
ÉDES ANYA, BÓDOG ANYA, VERÁGSZILŐ SZÍZ MÁRIA!

ÉDES ANYA, BÓDOG ANYA, VERÁGSZILŐ SZÍZ MÁRIA,
Elbultt rég a levendula, az őszi menny mégis lila
Válladon, mint szép pelerin – kegyelmedből jött még e rím.
Így bunyorgok naplementbe, messzi dokkok Védőszentje,
Ott is várva, mólóikon, arany El-nem-múló Ikon,
ÉDES ANYA, BÓDOG ANYA, VERÁGSZILŐ SZÍZ MÁRIA!

ÉDES ANYA, BÓDOG ANYA, VERÁGSZILŐ SZÍZ MÁRIA,
Éva vétkét jóvá tevő, VIRÁGSZÜLŐ SZŰZ, Te, Áve!
Madonnája őszi kertnek, bordainkban míg must erjed,
Tűztövisek bokrára száll mostan épp egy riadt madár,
Bodzabogyókban, jaj, pedig Fiad vére feketedik
ÉDES ANYA, BÓDOG ANYA, VERÁGSZILŐ SZÍZ MÁRIA.

II.

Pázmány Péter himnusza a Magyarok Nagyasszonyához

Ó, dicső rózsza, egeket róva át csillag-fénycsóva,
 Rád anyjára néz a Föld formálója.
 Angyali ének, próféták kértek, Dávid törzsökének
 Sarja, Salamon zengett versben Téged.
 Királynőnk, Szűz, Te, gyógyír sebünkre, szemed őr, ne süsd le,
 Bimbós karcsú ág, tarka tavasz tükre.
 Halvány virradat, mécsvilág magad, áraszd sugaradat,
 Dicsőül éj, ha hajnalfényed fakad.
 Napocska jár a nyomodban, pára vagy s illansz, leányka,
 Rég vágyott hőn már király tisztasága.
 Fűzérben szírom, ritka bor toron, elefántcsonttorony,
 Akárba páncél, szegénynek oltalom.
 Erényből pálma, égi mannácska, fűszer szélben szállva,
 Mind a bolyongót vezérelj hazádba.
 Szunnyadsz magszemben, csillag sem szebben, tavon árnyad rebben,
 Szavam csengettyűz, halld, könnyörgök itt lenn!
 Érted had kelne, kútfő örömré, ártatlanság kelyhe,
 Mennyi égbeli kincs beléd teremve!
 Szép liliomszál, tüskételen szár, kéklőn illatozzál,
 Csillagnak öled szántiszta arany tál.
 Gyűljön glória köréd, Mária, s kit nem vár pátria,
 Legyél magasban, aki hazahija.
 Szent világosság, mindétig istáp, Szűz lényed vigaszt ad,
 Lebessen, tekints ránk, életünk tisztább! Ámen.

III.
Zrínyi-madrigál

(Gyöngyössy-apokrif)

Már fölcsapták hóspikáik a hegycsucok
Alászaladó gyors vizek zöldje fölött,
S éppen szétoszlott felhők harmatoznak –
Szürkés ingként tépődtek fel ködök.

Rőt és ibolyaszín fenyők ingnak akárha
Fáradt szemem apróka vérgallyai,
S a függélyes szívárvány-zubatag alatt
Az erdő fáit szálanként hallani.

Minden volt-nyargalás: Murának futása
Innen a berkes közön át a tengerig,
Hol Te a Hold sarlója élén örökétig állasz.
Lelkem szökése Hozzád denevér-subanás pedig.

Nem Márs. Nem Pallas. Se toll. Se pallos.
Mert nincs az a csókolt szablya se, mely kiszabná,
Csak ha Te teríted reánk a nagy kerek
Kék égből való arany Nap-köpenyedet.

Csillagod kél a vadkan-pocsétában is.
Verseim várudvarra szórt kandalló-cserepek,
Miket november hója lep hamarost. Mi volt a diadal
Hát? Minden ezt echózza: a dal, a dal, a dal.

NÉMETH ISTVÁN PÉTER (1960) az ELTE magyar-könyvtár szakán végzett. Tapolcán könyvtáros. Utóbbi verseskötete: *Csobánci rekviem* (2010).